

„Felfegyverkezni” a győzelemhez

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Márk 14:38; Róma 10:15; 2Korinthus 6:7; Efézus 5:9; 6:14-18; 1Thesszalonika 5:8

„Annakókéért vegyétek föl az Istennek minden fegyverét, hogy ellentállhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elvégezvén megállhassatok” (Ef 6:13).

KULCSGONDOLAT: Minden hívőnek személyesen, egyénileg kell felfegyverkezni, hiszen mindannyian egyénileg, személyesen vívjuk a nagy küzdelem ránk eső csatáit.

Sátánnak az a végső célja, hogy alattvalói olyan hűségét biztosítsa magának, amilyennel Krisztust övezik az igaz hívők. A megtérés előtt az ember az ördög birodalmának része, aki uralkodik felette. A megtérés ugyan kiszakítja a hívőt az ördög uralma alól, mégsem töri meg teljesen a gonosz hatalmát. Ilyenkor Sátán fokozott erőfeszítéssel igyekszik tönkretenni az ember hitét, hogy visszaszerezze magának. Kész bevetni a megtévesztő fortélyok hatalmas körét, amelyeket a Szentírás így nevez: „*az ördögnek minden ravaszsága*” (Ef 6:11). Végeredményben azonban bármilyen csaláshoz, fortélyhoz vagy cselhez folyamodik is az ellenség, senkit sem szakíthat el Krisztustól, aki eltökélte, hogy hűségesen kitart az Úr mellett (Sátán megnehezítheti az ember életét, de ez már egészen más dolog).

E heti tanulmányunk a kereszténynek az ebben a harcban használatos fegyverzetére összpontosítja a figyelmet. Egyedül az jelent védelmet, ha Isten minden fegyverét felöltjük. Éppen ezért kell megismernünk, melyek ezek, hiszen nélkülük bizonyára az ellenség prédájává válnánk, velük azonban biztos a győzelem!

A SZEMÉLYES FELFEGYVERKEZÉS SZÜKSÉGESSÉGE

Ef 6:12 versében Pál a keresztény életét küzdelemként mutatja be, amikor azt mondja, hogy „*van nekünk tusakodásunk*”. Figyeljük meg, hogy többes számban ír. Ezzel a kifejezéssel: „*nem test és vér ellen van nekünk tusakodásunk*”, minden keresztényt bevon a képbe. A 13. versben arra biztatja olvasóit, hogy vegyék fel Isten összes fegyverét. *Isten fegyverzetével* kell felszerelkeznünk, amit az Úr rendelkezésünkre is bocsát. „*Annakokáért*” - kezdi az apostol a verset, érzékeltetve, hogy a küzdelem természetére való tekintettel szükséges felvérteznünk magunkat. Majd pedig leírja a módját, hogyan kell ezt megtennünk, szavaival a római katonák harci öltözetének képét idézve fel.

Gondolkozzunk el Ef 6:14-17 hasonlatáról! Mi érzékelteti különösen ebben a képben azt, hogy ez a küzdelem nem csupán érint minden keresztényt, de mindenkinek meg kell vívnia a maga csatáit? Mit jelent személyesen nekünk, hogy így kell harcolnunk?

Az „tusakodás”-nak fordított szó eredetileg kézitűsát jelentett, de később a küzdelem más fajtáira is alkalmazni kezdték. Az itteni használata talán nem a démonokkal való kézitűsát idézi, de egyértelműen a küzdelem *személyességére* mutat.

Mt 25:1-13 szakaszában a tíz szűz példázata ugyan ettől eltérő összefüggésben olvasható, de a lelki dolgok végzésének *egyéni* jellegét fejezi ki. Ellen White az öt szűz lelkiállapotát ahhoz a végidőben élő csoporthoz hasonlítja, akikről Pál írja, hogy fenntartják a kegyesség látszatát, de hiányzik belőlük az erő (2Tim 3:1-5). „Ezek azok, akik a veszély idején ezt kiáltják: békesség és biztonság. Azzal áztatják magukat, hogy minden rendben van, és nem is álmodnak veszélyről. Amikor a kábulatból magukhoz térnek, meglátják inségüket, és másokat kérlelnek, hogy pótolják a hiányt. De nincs olyan ember, aki a másik lelki hiányosságát pótolni tudná” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház. 283-284. o.).

Nevezzünk meg néhány olyan dolgot, amit mindenki csak maga tehet meg magáért, más nem végezheti el helyette! (Például senki nem ehet helyettünk.) Hogyan alkalmazhatjuk ugyanezt az elvet a lelki küzdelemre való felvérteződésre?

AZ IGAZLELKŰSÉG ÖVE ÉS AZ IGASZÁG MELLVASA

„Álljatok hát elő, körülövezvén derekatokat igazlelkűséggel, és felöltöztvén az igazságnak mellvasába” (Ef 6:14).

Talán kissé nehéz lenne pontosan megmondani, mivel is kellett felövezniük magukat, de Ef 6:14 versében Pál arra a bőr körülkötőre utalhatott, ami bizonyos védelmet nyújtott az altestnek, ugyanakkor nem gátolta a szabad mozgást, cselekvést. Ebben az esetben az alapfelszerelés része volt. Pál ehhez hasonlította az igazlelkűséget.

Az igazlelkűség öve mellett az apostol még megemlíti az *igazság* mellvasát is. Egy versen belül ír a kettőről, összekapcsolva az igazságot az igazságossággal, hűséggel.

Keressük ki a következő igehelyeket: 1Kir 3:6; Zsolt 15:2; 96:13; Péld 12:16; Ézs 48:1; 2Kor 6:7; Ef 5:9! Hogyan világítanak rá az igazság és az igazságosság (hűség) kapcsolatára? Miért fontos megértenünk ezt, amikor lelki védelmet keresünk a nagy küzdelemben?

Amikor a lelki küzdelem vonatkozásában Pál az igazság mellvasáról beszél, akkor erkölcsi kérdések forognak a gondolataiban. A sötétség erőivel szembeni harcban a keresztény számára éppen annyira fontos a helyes cselekedet és az igazság gyakorlása, más szóval, az igazság megélése, mint a páncél a csatatéren harcoló katona számára. Amikor nem gyakoroljuk az igazság cselekedeteit, ha hátat fordítunk annak, amiről pedig tudjuk, hogy az az igazság, könnyű prédának bizonyulunk Sátán számára, mert a fegyverzetünkben hiányosság mutatkozik.

Az igazság igaz életet is jelent, ugyanakkor gondolnunk kell az igazság egyéb vetületeire is, Krisztus igazságára, ami betakar és ami továbbra is egyetlen reményünk marad az üdvösségre! Ameddig ragaszkodunk ehhez, hogy Jézus az üdvösségünk alapja, védelmet élvezünk Sátán egyik leghatásosabb lelki támadásával, a csüggedéssel szemben.

Éreztünk már kísértést arra, hogy feladjuk hitéletünket, mert elcsüggesztett az életünk, a jellemünk vagy az, amit tettünk? Ha igen, akkor átérezzük annak fontosságát, hogy Krisztus igazsága erős védelem Sátán támadásai ellen?

FELKÉSZÜLÉS ÉS A HIT PAJZSA

A római katonák öltözetének olyannak kellett lenni, hogy a járásukat semmi ne akadályozza még nehéz terepen sem. Ezért gyakran éles szegekkel kivert lábbelit viseltek, ami nem csúszott. Ennek hasonlatára utalt Pál „a békesség evangéliumának készsége” (Ef 6:15) kifejezéssel.

Olvaszuk el Ézs 52:7, Róm 10:15 és Ef 6:15 verseit! Pál bizonyára arra gondolt, hogy a keresztények legyenek kitartóak az élet küzdelmében. A békesség evangéliuma milyen értelemben ad biztosságot a keresztényeknek a lelki küzdelem során?

Más fordításokban így hangzik Ef 6:15: „felsaruzva a lábatokat a békesség evangéliuma hirdetésének a készségével” (új prot. ford.); „sarunak meg a készséget viseljétek a békesség evangéliumának hirdetésére” (SZIT). Az a görög szó a kulcs, ami azt jelenti, hogy „felkészültség”, „készenlét”. Ebből következően a békesség evangéliuma, mint biztos alap, az a békesség, amit a keresztény azért élvez, mert Krisztus vére által megbékélt Istennel. Megbékélése teszi lehetővé, hogy a hívő szilárdan megvesse a lábát a mindannyiunk által tapasztalt lelki küzdelmek idején.

Pál felsorolásában a fegyverzet következő darabja a pajzs - ehhez hasonlíttja az apostol a hitet (Ef 6:16). Bevezetésül ezt mondja: „mindezekhez...” Vajon mit akart ezzel kifejezni?

A pajzsnak fordított szó a görögben az „ajtó” szóból ered. A pajzs mérete 1.3 x 0.8 méter volt, és két, egymásra ragasztott falemez alkotta, amit ajtó formájúra készítettek el. Akkoriban a nyílvevőket szurokba mártották és meggyújtották, ezért a pajzsot bőrréteggel vonták be, hogy ne gyulladjon meg egykönnyen, a nyílvevő hegyét pedig eltompítsa. A védelmi felszerések között a pajzs volt az egyik legfontosabb.

Nem nehéz meglátni a lelki párhuzamot: Sátán „tüzes nyilai” közé tartozik a testi vágy, a ketyély, a kapzsiság, a hiúság stb. „A pajzsként előre tartott hit azonban mindet megállítja, kioltja lángját, a nyílvevők a földre hullnak, nem árthatnak” (*The SDA Bible Commentary*. 6. köt. 1045. o.). Ez a hit elsősorban a cselekvő hit, aminek ugyan része a tantételbeli igazság, de a pusztá hitnél továbbmegy. Az ellenség támadásaival szemben tanúsított aktív védekezésben mutatkozik meg. Természetesen nem menthetjük meg önmagunkat, nem állhatunk ki az ördög ellen egyedül. Küzdelmeink közben naponta az Urat és az Ő útjait kell választanunk, nem azt, amit az ördög hoz elénk.

SISAK ÉS KARD

Ef 6:17 versében olvasunk az üdvösség sisakjáról. Ez a kép minden bizonynyal Ézs 59:17-ből ered, még ha Pálnál másként is használatos. *Ézsaiás könyve* 59. fejezetében Isten ölti fel a szabadtás sisakját, Ef 6:17 versében pedig a hívónek kell felvenni azt. Míg a fegyverzet előbb említett darabjait talán letették, majd a katonák *felemelték*, a sisakot valószínűleg a kezükbe adták. Talán ez is érzékelteti, hogy az üdvösség egészében véve ajándék.

1Thessz 5:8 versében Pál a sisakra azt írja, hogy „az üdvösségnek reménysége”, Ef 6:17 versében pedig egyszerűen csak üdvösségnek nevezi. Miért mondható védelmi felszerelésnek az üdvösség? A hangsúlyeltolódás mennyiben világít erre rá?

Az Újszövetség szerint az üdvösség már a jelenben tapasztalható, de majd akkor teljeseedik ki, amikor az örökkévalóságban a gonoszság minden fajtájától megszabadulunk. Az üdvösség sisakját, amit Isten visel (Ézs 59:17), védelem gyanánt megkapja a hívő. Az ördög támadásainak az a végső célja, hogy az üdvösségtől megfossa a keresztényeket, éppen ezért a csata túléléséhez erős védelem az üdvbizonyosság, aminek nem a saját cselekedeteink képezik alapját. A hívő a zsoldárossal együtt valóban kijelentheti minden lelki harcban: „*Én Uram, Istenem, szabadtásom ereje: fedezd be fejemet a háború napján*” (Zsolt 140:8)!

Az üdvösség sisakjának említése után „a Léleknek kardja” következik, ez pedig Isten Igéje. Hasonlítsuk össze Ef 6:17 és Zsid 4:12 verseit! Milyen fontos üzenetet találunk e szavakban, különösen a Sátánnal folytatott küzdelem vonatkozásában?

Jézus megkísértésének története Mt 4:1-10 szakaszában szép példája annak, hogyan lehet hathatós fegyver Isten Igéje. Ez a rész arra is készíti a hívőket, hogy erősítsék meg magukat az Írásban kinyilatkoztatott igazságokkal.

Annyiféle erő igyekszik gyengíteni a Bibliába vetett bizalmunkat. Nevezzünk meg néhányat közülük, amelyek a mi társadalmunkban, kultúránkban, gyülekezetünkben felismerhetők! Hogyan védhetünk ki minden olyan (időnként burkolt formában jelentkező) próbálkozást, ami gyengitené a Bibliába vetett hitünket?

ÁLLANDÓ IMÁDSÁG

Ef 6:18 versében ezt olvassuk: „*imádkozván minden időben*”, ami természetes módon kapcsolódik az előző vershez. Fogalmazhatnánk úgy is, hogy a menyeyei fegyverzet felvételéhez, felöltéséhez és elfogadásához egyaránt Istenre kell hagyatkoznunk. Ebből következően „az imádság nem egy újabb darabja a fegyverzetnek; inkább az ima jellemezze a lelkületét, a módját annak, ahogyan a fegyverzetet hordjuk, a csatát vívjuk. Pál arra biztat, hogy ilyen legyen az állandó lelkiállapotunk, a hozzáállásunk. Istennel való folytonos kapcsolatot jellemezzen” (*The SDA Bible Commentary*. 6. köt. 1046. o.)!

Tanulmányozzuk Ef 6:18 versét alaposan! Pál imára készítő szavai közül melyek utalnak az éberségre és a fegyelemre?

A Bibliában gyakori a felszólítás, hogy ne hagyjuk abba az imádkozást (Lk 18:1; Róm 12:12; Fil 4:6; Kol 4:2; 1Thessz 5:17). Ám Efézus 6. fejezetében, a gonosz erőkkel való küzdelemmel kapcsolatban Pál azt emeli ki, hogy az élet minden alkalmát ima övezze. Nem kis feladat a keresztyének számára, hogy így viszonyuljanak az imádsághoz, leginkább azért, mert hajlamosak vagyunk a nehéz pillanatokban először ösztönszerűen a barátokkal, munkatársakkal megbeszélni az adott kérdéseket. Persze ez nem baj és meg is van a maga szerepe. Mégis mindig az ima legyen az első védelmi vonal, ez legyen az, amit „szüntelen” teszünk!

Ef 6:18 versében így olvassuk: „*imádkozván minden időben*”, majd az apostol arra figyelmeztet, hogy vigyázzunk. Mire kell vigyázni és miért?

Jézus a Gecsemáné-kertben azt mondta Péternek és a többi tanítványnak, akik aludtak, amikor rájuk talált, hogy vigyázzanak és imádkozzanak (Mk 14:38). Jézus már korábban is figyelmeztette őket, hogy vigyázzanak (Mk 13:33-37). Lukács a vigyázást összekapcsolja az imádsággal, mint ami állandó lelki erőt ad a keresztyéneknek. Ef 6:18 verse a másokért való imádságot hangsúlyozza. Kétségtelen, másokért imádkozva mi magunk is megerősödünk lelkileg, jobban felvértezzük magunkat az előttünk álló harcra, bármilyen formában is jelentkezzen.

Lelkileg miért jelent az többet számunkra, ha magunkért imádkozunk, mint amikor mások imádkoznak értünk (még ha az is nagyon fontos)? Saját imánk következtében mi történik, ami akkor nem lesz meg, ha más imádkozik értünk?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Az apostolok története*. 4. kiad. Budapest, 2001, Advent Kiadó. „Felhívás magasabb rendű életre” c. fejezet, 205-208. o.

„Minden lélekben kétféle erő vív kemény csatát a győzelemért. Sátán vezetésével a hitelenség felsorakoztatja erőit, hogy elvágjon az erő Forrásától. A hit is felvonultatja csapatait, amelyeknek élén Krisztus, hitünk szerzője és bevégzője áll. A küzdelem óráról órára dül, a mennyei lények szeme előtt. Ebben a harcban az a nagy kérdés, hogy ki szerzi meg az uralmat. Erről mindenkinek magának kell meghoznia a döntést, mindenki részes a küzdelemben, vagy az egyik, vagy a másik oldalon harcol. A harcból nincs menekvés... Az Ige arra biztat, hogy készüljünk a harcra: *'legyetek erősek az Úrban, és az ő hatalmas erejében. Öltözzétek föl az Istennek minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszságával szemben'* (Ef 6:10-11). Majd ismét hangzik a figyelmeztetés: *'Annakokáért vegyétek föl az Istennek minden fegyverét, hogy ellentállhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elvégezvén megállhassatok'* (13. vers)” (Ellen G. White: *Sons and Daughters of God*. 328. o.).

„Fel kell öltöznünk a fegyverzet minden egyes darabját, majd szilárdan meg kell állnunk. Az Úr megtisztelt azzal, hogy katonáiuul választott. Küzdjünk hát bátran érte, minden tettünkkel őrizve az igazságot. A lélek jólétéhez elengedhetetlen, hogy minden ügyünkben becsülettel járjunk el. Miközben a saját hajlamaink feletti győzelemre törekszünk, Szentlelke által segít az Úr, hogy minden tettünket körültekintően vigyük végbe, nehogy alkalmat adjunk az ellenségnek rosszat mondani az igazságról. Mellvértként vegyük fel az Isten által védelt igazságot, aminek viselése mindenki számára kiváltság lehet. Ez fogja védelmezni lelki életünket” (Ellen G. White megjegyzése, *The SDA Bible Commentary*. 6. köt. 1119. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) E heti tanulmányunk kiemeli, hogy mindannyian személyesen részt veszünk a küzdelemben, keresztényként azonban egy szélesebb közösség tagjai vagyunk. A közösség egésze hogyan segíthet az egyes embereknek saját harcukban? Gyakorlatilag hogyan segíthet a közösség a különféle formában jelentkező lelki szükségletek terén?
- 2) A Bibliában központi szerepet játszó nagy küzdelem gondolatának valóságát hogyan érzékeltetik még szemléletesebben Pál apostolnak a katonai élet köréből vett hasonlatai? Miért fontos tisztában lennünk e küzdelem valóságával? Ugyan melyik katona nincs tisztában a harcmezőn azzal, hogy háborúban harcol?

REMÉNY ISTENBEN

Amikor minden kilátástalannak tűnik, Istenhez fordulhatunk, és az élet ismét értelmet nyer.

Annyian élnek minden reménytől megfosztva. Szemükben kihuny a fény. Úgy megtaposta őket az élet, hogy reggel alig tudnak felkelni, és képtelenek vidáman nekivágni a napnak. Az Úr szeretetének dicsőséges igazsága megérinti ezeket az elveszett, megfáradt szíveket. Áldott biztosítékot ad nekik, reményt, amely csak az Istenben való bizalom eredménye lehet. Ilyen a remény, amely minden napunknak értelmet ad.

KITARTÁS AZ ENGEDELMESSÉGBEN

„A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés” (Zsid 11:1).

Egy gond és egy ígéret - Isten nem hagyott fegyver nélkül minket. Megmutatta, hogy van kiút, nem hagyja, hogy bajunk essék. Tartsatok ki az engedelmisségben - lehet, hogy hitetek próbája ez! De győzelemben elvezet az ígéret földjére titeket!

A kitartás mindaddig lehetséges, amíg hisszük, hogy Isten munkálkodik - megváltoztatja az embereket, a körülményeinket és minket is.